

Arrest

nr. 84 234 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2011 diende verzoekende partij samen met haar echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Estse autoriteiten werden op 16 januari 2012 om de overname van verzoekende partij en haar echtgenoot verzocht op grond van artikel 9 (2) van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening), na de vaststelling dat ze in het bezit waren van een Georgisch paspoort met visum, uitgereikt door de Estse autoriteiten. Op 20 januari 2012 stemden de Estse autoriteiten in met het verzoek tot overname op grond van artikel 9 (4) van de Dublin II-verordening.

1.3. Op 19 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoekende partij betekend op dezelfde dag.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene verklaarde op 07.12.2011 in België te zijn toegekomen. Op 08.12.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten, Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 10.10.1978 te Gudauta en het Georgische staatsburgerschap te bezitten. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.12.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België en dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.12.2011 dat zij op 07.12.2011 van Tbilisi (Georgië) naar Riga (Letland) reisde en vervolgens verder naar Talin (Estland) om vanuit Talin vervolgens naar België te reizen waar hij op 07.12.2011 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat zij op legale wijze reisde in het bezit van zijn reispaspoort voorzien van een Este Schengenvisum. Rekening houdende met betrokkenes verklaringen dat zij in het bezit was van een paspoort met een Ests Schengenvisum waarvan betrokkene in eerste instantie het originele exemplaar voorlegde en waarin effectief een Ests Schengenvisum was aangebracht (000210379) werd op basis van de beschikbare informatie op 16.01.2012 op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343(2003 van 18 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) een overnameverzoek voor betrokkene verstuurd aan de bevoegde autoriteiten in Estland. De autoriteiten van Estland willigden op 20.01.2012 het verzoek tot overname in op basis van art. 9.4 van de Dublin-II-Verordening. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Estland voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/183/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland haar zonder meer zal repatriëren naar Georgië na haar aankomst in Estland en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met met art 3 EVRM Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat dit op aanraden van anderen was en dat België zorgt voor de veiligheid van de vluchtelingen (DVZ vraag 25) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op aanraden van derden specifiek asiel wil vragen in België. Aan dergelijke informatie vernomen via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Dat betrokkene in België veiliger zou zijn dan in Estland is bovendien op geen enkele wijze aangetoond evenmin als dat betrokkene niet aantoonde dat Estland niet voor de veiligheid van vluchtelingen zorgt. Betrokkene verklaarde dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ vraag 23 & 24t. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin II verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Estland, zouden rechtvaardigen verklaarde dat ze niet wil dat Estland haar asielaanvraag zou behandelen en dat ze daar niet veilig zouden zijn (DVZ, vraag 27). Betrokkene haalt buiten de vage verklaring dat ze niet wil dat Estland haar asielaanvraag behandelt en dat ze daar niet veilig zou zijn (DVZ, vraag 27), echter geen concrete elementen of bewijzen aan die haar verklaring zouden kunnen staven, hetgeen op zijn minst van de asielzoeker verwacht mag worden gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asiel-

aanvraag en zeker indien men dergelijke redenen aanhaalt om zijn of haar verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat te rechtvaardigen. De aangehaalde redenen kunnen dan ook niet beschouwd worden als gerechtvaardigd om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat omwille van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Estse autoriteiten. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland hem zonder meer zal repatriëren naar Georgië na zijn aankomst in Estland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene stelt met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij geen problemen heeft (DVZ, vraag 27) Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Estland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties. Een terugkeer naar Estland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Estse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Estland - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”

1.4. Op 19 maart 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van verzoeksters echtgenoot. Deze beslissing werd betekend op dezelfde dag. Verzoeksters echtgenoot diende tegen deze beslissing een afzonderlijk annulatieberoep in (rolnr. 94 491) dat verworpen werd bij arrest nr. 84 235 van 5 juli 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingen zaak haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 19.03.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing genomen zonder enig verder onderzoek ter zake gedaan te hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat zij de asielaanvraag van verzoeker niet dienen te onderzoeken en dat Estland bevoegd is om de asielaanvraag van verzoekster te onderzoeken. Verzoekster is van oordeel dat België wel degelijk bevoegd is om de asielaanvraag te behandelen nu zij in Estland geen asiel heeft aangevraagd.

Verzoekster is bij haar vlucht enkel langs Estland gepasseerd en blijkbaar heeft de smokkelaar van verzoekster een visum aangevraagd voor Estland. Verzoekster had hier geen weet van en heeft slechts zeer kortstondig in Estland verbleven. Op grond van deze korte motivering komt de Dienst Vreemdelingen tot het besluit dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat verzoekster het land dient te verlaten. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand. De Dienst Vreemdelingen zaken had wel degelijk de aanvraag van verzoekster dienen te onderzoeken hetgeen zij nagelaten heeft te doen. Verzoekster riskeert immers vervolgd te worden bij terugkeer naar Georgië. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag nu niet onderzocht werd in België en verzoekster geen enkel band heeft met Estland en hier zelfs geen asiel heeft aangevraagd 4 Tevens is de echtgenoot van verzoekster, ernstig ziek waardoor het voor hem onmogelijk is om lange reizen te maken, hetgeen het voor haar onmogelijk maakt om het land te verlaten. De echtgenoot van verzoekster heeft dan ook een verzoekschrift 9 ter neergelegd omdat hij in de onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of Estland. Verzoekster had geen weet dat de smokkelaar een visum had aangevraagd voor Estland en verzoekster haar bedoeling was enkel om in België asiel aan te vragen. Verzoekster heeft geen asiel aangevraagd in Estland zodat zij in Estland zonder meer zal repatriëren naar Georgië, dit kan uiteraard niet de bedoeling zijn. Nu verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend in Estland en zij in Estland onverbiddelijk zal worden teruggestuurd naar Georgië komt het gepast voor de asielaanvraag van verzoekster in België te onderzoeken. Reeds in de beslissing dd.19.03.2012 werd verwezen naar de medische problemen van de echtgenoot van verzoekster maar deze werden onvoldoende onderzocht en de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook zonder enig concreet onderzoek naar de medische toestand van de echtgenoot van verzoekster tot de conclusie gekomen dat verzoekster zou kunnen reizen en bijgevolg het land dient te verlaten. De Dienst Vreemdelingenzaken had tevens op basis van humanitaire of soevereiniteitsoverwegingen kunnen beslissen om de asielaanvraag van verzoekster wel in overweging te nemen. De Dienst Vreemdelingenzaken kan tevens niet garanderen dat de asielaanvraag van verzoekster in Estland correct zal gebeuren. De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 19.03.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding. Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. dt wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Er wordt enkel geargumenteed dat verzoekster het land dient te verlaten op basis van het feit dat Estland bevoegd is voor de asielaanvraag van verzoekster. Het is voor verzoekster, gezien de medische problemen van haar man, niet mogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst of Estland waar zij niet de nodige begeleiding en hulp zal kunnen ontvangen. De Dienst vreemdelingenzaken heeft onvoldoende onderzocht of de ziekte van de echtgenoot van verzoekster, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Hiervoor kan verwezen worden naar een Arrest van de RW dd. 25 juli 2008. Dat verzoekster dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 19.03.2012 te vernietigen wegens schending van de motiveringsplicht en de regels van behoorlijk bestuur. “

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster in het bezit was van een geldig paspoort van Georgië, afgeleverd op 13 augustus 2007 en voorzien van een visum, afgegeven door de Estse consulaire diensten op 22 november 2011, geldig van 28 november 2011 tot 26 december 2011. Verzoekster beperkt zich tot de ontkenning van dit feit, doch slaagt er niet in deze informatie, die op ondubbelzinnige wijze vaststaat, te ontkrachten. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat ze zelf op 19 december 2012 verklaarde dat haar man ervoor zorgde dat ze een visum kregen en dat hij hiervoor 2000 dollar, per visum betaalde. ER werd een overnameverzoek gericht aan de Estse autoriteiten in toepassing van artikel 9 lid 2 van de Europese Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Uit het administratieve dossier blijkt dat de autoriteiten van Estland d.d. 20 januari 2012 het verzoek tot overname inwilligden op basis van artikel 9.4 van de Dublin II Verordening. Verzoekster haalt geen enkele valabele reden aan waarom de asielaanvraag door België zou moeten afgehandeld worden en niet door de bevoegde Estse lidstaat. De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. "Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007) "Pilat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; Rvs 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., nr. 21.513 van 16 januari 2009).

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Rvv zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: "Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551) "Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A144.344/XIV-17.680) De beslissing werd op afdoende en correcte wijze gemotiveerd. Waar verzoekster stelt dat ze in Georgië vervolgt zal worden, merkt de verwerende partij op dat de beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoekster dient overgedragen te worden aan de autoriteiten van Estland en geenszins aan die van Georgië. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekster nalaat te preciseren op welke wijze voormelde wetsbepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters betoog dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waarop ze gebaseerd is feitelijke grondslag mist.

Verzoekende partij kent bovendien de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing "*lichtzinnig en foutief gemotiveerd*" is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekster is van oordeel dat België wel degelijk bevoegd is om de asielaanvraag te behandelen waarbij ze aangeeft dat ze in Estland geen asielaanvraag heeft ingediend, er slechts "*gepasseerd*" is en dat de smokkelaar voor haar een Ests visum heeft aangevraagd, maar gaat voorbij aan het gestelde in artikel 9 van de Dublin II-verordening.

Artikel 9 van de Dublin II-verordening luidt als volgt:

"1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

(...)

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk. (...)"

2.6. In casu hebben de Estse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aanvaard op grond van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening. Verzoekster betwist niet dat ze in het bezit was van een Ests visum. Verzoeksters betoog dat er in se op neerkomt dat ze slechts een vluchtig contact heeft gehad met Estland en dat zij "*geen weet had dat de smokkelaar een visum had aangevraagd voor Estland*" is niet dienstig aangezien de aangehaalde elementen geen uitzonderingsgrond vormen voor de op grond van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening vastgestelde verantwoordelijkheid van de Estse autoriteiten voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters betoog verderop in haar verzoekschrift dat het enkel haar bedoeling was om in België een asielaanvraag in te dienen en dat zij in Estland geen asielaanvraag heeft ingediend.

2.7. Verzoekster is verder van oordeel dat de verwerende partij op grond van een "*korte motivering*" tot het besluit komt dat ze het land dient te verlaten, maar deze stelling mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Verzoeksters algemeen niet geconcretiseerd betoog dat de verwerende

partij “zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg [stelt] dat verzoekster het land dient te verlaten” en dat er “onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht is en deze gevolgtrekking [...] dan ook zeer lichtzinnig tot stand [kwam]”, kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.8. Waar verzoekster van oordeel is dat verwerende partij haar asielaanvraag had dienen te behandelen omdat zij riskeert vervolgd te worden bij terugkeer naar Georgië gaat ze eraan voorbij dat het op grond van het Dublin II-mechanisme aan de Estse autoriteiten toekomt om haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië te onderzoeken. Verzoekster brengt geen enkel elementen aan dat erop zou wijzen dat Estland haar “zonder meer” zal repatriëren naar Georgië.

2.9. Waar verzoekster verwijst naar de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen die door haar echtgenoot werd ingediend, dient de Raad op te merken dat dit een element is dat verzoeksters echtgenoot aanbelangt en dat ze derhalve niet dienstig kan opwerpen dat er op dit vlak een motivering in de bestreden beslissing ontbreekt. Verzoekster kan alleszins niet onwetend kan zijn van het feit dat deze aanvraag op 19 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard, zoals het ook vermeld wordt in de in punt 1.4. bedoelde beslissing die betekend werd aan verzoeksters echtgenoot. Waar verzoekster deze beslissing waarbij de aanvraag om medische redenen die ingediend werd door haar echtgenoot onontvankelijk verklaard werd, op inhoudelijk vlak bekritiseert dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien deze beslissing niet het voorwerp vormt van onderhavige betwisting. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat in de in punt 1.4. bedoelde beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoeksters echtgenoot nog het volgende kan worden gelezen: *“Met betrekking tot de aangehaalde leverproblemen en het bloed in zijn urine dient te worden opgemerkt dat medisch attest dat werd opgesteld door Dr [R.A.] stelt dat betrokkene hepatitis C zou hebben en dit sinds 2001. Het attest stelt eveneens dat hij op 12-jarige leeftijd eveneens hepatitis A gehad zou hebben. Uit het medisch attest blijkt eveneens dat betrokkene op dat moment geen medicatie nam. Er zijn echter geen gegronde redenen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland, een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of dat betrokkene een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van overname, met name Estland. Dat betrokkene niet op medische behandeling kan rekenen In Estland, indien dit nodig zou zijn, wordt ook op geen enkel moment aangetoond. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene maakt evenmin op enige wijze aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om te reizen.”* Verzoekster brengt tegen voormelde overwegingen niets concreets in. Haar betoog dat haar echtgenoot ernstig ziek is waardoor het voor hem onmogelijk is om lange reizen te maken, waardoor het voor haar onmogelijk is om het land te verlaten, kan voormelde afwegingen niet aan het wankelen brengen.

2.10. Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij op basis van “humanitaire of soevereiniteitsredenen” had kunnen beslissen om haar asielaanvraag in overweging te nemen, maar laat na te preciseren welke elementen in haar zaak dan wel dergelijke redenen vormen. Alleszins gaat verzoekster niet in op de omstandige motivering van de bestreden beslissing waarbij verschillende elementen die zij had aangekaart tijdens haar Dublininterview de revue passeren.

2.11. Verzoekster poneert dat de verwerende partij niet kan garanderen dat de behandeling van de asielaanvraag in Estland niet “correct” zal gebeuren, maar brengt niets in tegen volgende overwegingen in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Estland voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Estland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Estland dan in België zou genieten. Estland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van Estland worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Estland de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Estland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de*

Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Estland haar zonder meer zal repatriëren naar Georgië na haar aankomst in Estland en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met met art 3 EVRM.”

2.12. Verzoeksters afsluitend betoog ter ondersteuning van het eerste middel worden gekenmerkt door theoretische overwegingen inzake de schending van de motiveringsplicht. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat dergelijke theoretische overwegingen geen schending aantonen van de motiveringsplicht.

2.13. Waar verzoekster zich erover beklagt dat er onvoldoende onderzocht is of een terugkeer naar het land van herkomst van haar zieke man een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, wijst de Raad op het gestelde in punt 2.9. Ten overvloede, verzoekster gaan er aan voorbij dat zowel de bestreden beslissing als de in punt 1.4. bedoelde beslissing die getroffen werd ten opzichte van verzoeksters echtgenoot, hen ertoe aan te zetten zich te begeven naar Estland. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoeksters verwachting gestoeld is dat de verwerende partij voor een medisch probleem van haar echtgenoot reeds dient te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Dat verzoekster in haar land van herkomst of in Estland niet de nodige begeleiding of hulp zal ontvangen voor de medische problemen van haar man is niet meer dan een bloot betoog dat niet in aanmerking kan worden genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer 6 Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest terecht voor haar leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster. Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Estland waar verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster. Dat dit middel dan ook gegrond is. “

2.15. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 3 en 14 EVRM. Verzoekster stelt dat in de beslissing impliciet gesteld wordt dat zij terug kan gaan naar haar land van herkomst. Er zijn voldoende aanwijzingen dat zij het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Zij vreest voor haar leven. Volgens haar houdt een gedwongen terugkeer naar Estland, waar zij geen asielaanvraag heeft ingediend, een bedreiging in van haar leven. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing niet inhoudt als zou verzoekster naar haar land van herkomst moeten gaan, doch enkel en alleen de overdracht aan Estland impliceert. Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat zij een gevaar zou lopen in Estland. Het blijft bij vage, en niet onderbouwde beweringen. De bestreden beslissing is wel degelijk in concreto ingegaan op de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens het Dublin verhoor. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt: “(...) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene op aanraden van derden specifiek asiel wil vragen in België. Aan dergelijke informatie vernomen via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Dat betrokkene in België veiliger zou zijn dan in Estland is bovendien op geen enkele wijze aangetoond evenmin als dat betrokkene niet aantoonde dat Estland niet voor de veiligheid van vluchtelingen zorgt. Betrokkene haalt buiten de vage verklaring dat ze niet wil dat Estland haar asielaanvraag behandelt en dat ze daar niet veilig zou zijn, echter geen concrete elementen of bewijzen aan die haar verklaring zouden kunnen staven, hetgeen op zijn minst van de asielzoeker verwacht mag worden gezien het ernstige karakter dat uitgaat van de asielaanvraag

(...)”. Verzoekster doet geen enkele poging om die motivering te weerleggen. Loutere vermoedens, waarvoor zelfs geen begin van bewijs wordt aangeleverd en niet de minste onderbouwing mee gepaard gaat, volstaan niet om een schending van artikel 3 EVRM te bewijzen. Verzoekster toont evenmin aan op welke wijze artikel 14 EVRM, dat een verbod op discriminatie inhoudt, in casu geschonden wordt. Het tweede middel is niet gegrond”.

2.16. Verzoekster laat na te duiden op welke wijze artikel 14 EVRM dat voorziet in het verbod van discriminatie, zelfs samen gelezen met artikel 3 EVRM, geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.17. Verzoekster dwaalt indien zij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing erop neerkomt *“dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.”* De bestreden beslissing strekt ertoe op een uitgebreide wijze te stellen dat Estland verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en besluit: *“Bijgevolg met bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten (...) en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties.”*

2.18. Verzoekster kan met haar betoog dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal zijn van handelingen verboden door artikel 3 EVRM, dat ook niet meer is dan een bloot betoog, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen, daar deze ertoe strekt te stellen dat Estland verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Het zal toekomen aan de Estse autoriteiten om verzoeksters asielmotieven nader te onderzoeken.

2.19. Waar verzoekster dan weer stelt dat *“een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Estland waar verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend, [...] een regelrechte bedreiging in[houdt] voor het leven van verzoekster”*, is ook dit niet meer dan een bloot betoog. Er kan nog verwezen worden naar de overwegingen in de bestreden beslissing geciteerd in punt 2.11. waar verzoekster niets tegen inbrengt. De Raad herhaalt dat het onderzoek van de asielaanvraag die verzoekster in België heeft ingediend, het voorwerp van behandeling wordt door de Estse autoriteiten op grond van artikel 9(4) van de Dublin II-verordening.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.20. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Georgië. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Georgië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door zijn familie in de steek werd gelaten en op de vlucht is, Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.21. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“ In een derde middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 5 en 8 EVRM. Verzoekster stelt gevaar te lopen bij een terugkeer naar haar thuisland. Zij vervolgt dat ze er geen enkele bron van inkomsten heeft en dat het voor haar quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden daar ze door haar familie in de steek werd gelaten. Ze stelt dat ze in België banden heeft opgebouwd. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze artikel 5 EVRM geschonden wordt ten gevolge van de bestreden beslissing. Zij maakt niet aannemelijk dat haar recht op vrijheid en veiligheid geschonden worden bij een overdracht aan Estland.

Het is verwerende partij ook niet duidelijk hoe de beslissing een effect kan hebben op de familiale toestand van verzoekster, vermits zij zich met haar echtgenoot naar Estland dient te begeven. Verzoeksters bewering als zou zijn met België een band hebben opgebouwd is geenszins geloofwaardig nu blijkt dat zij pas in november 2011 in België aankwam. In iedere hypothese doet haar band met België geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van de Estse autoriteiten voor de behandeling van haar asielaanvraag. Dat Estland haar zonder meer zal terugsturen naar haar thuisland, is puur speculatief, en zou alleszins geen gevolg zijn van de thans bestreden beslissing. Het derde middel is niet gegrond."

2.22. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoekster over wat er haar allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Ook de onmogelijkheid om in Georgië een familieleven te leiden berust op een bloot betoog, daargelaten de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde in België een familieleven te leiden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Alleszins blijkt uit de in punt 1.4. bedoelde beslissing dat zij zich samen met haar echtgenoot dient te begeven naar Estland. Verzoeksters betoog dat zij zich geïntegreerd heeft in de Belgische maatschappij sedert haar aankomst in november 2011 wordt ook niet aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve evenmin aangetoond. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst. Verzoeksters asielmotieven zullen behandeld worden door de Estse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het derde middel is ongegrond.

2.23. Onder het kopje "*E Humanitaire gronden*" werpt verzoekster nog het volgende op:

"Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij haar terug keer. Verzoekster heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van haar nieuw leven, Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.24. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een vierde middel stelt verzoekster 'humanitaire gronden'. Verzoekster heeft alle banden met haar thuisland verbroken en dreigt vervolgd te worden bij een terugkeer. De beslissing op grond van humanitaire redenen vernietigd worden. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat van verzoeksters beweerde problemen, geen enkel bewijs wordt voorgelegd. Bovendien impliceert de bestreden beslissing, zoals reeds gezegd, dat verzoekster zich naar Estland dient te begeven, de lidstaat die verantwoordelijk is om haar asielaanvraag te behandelen. De verwerende partij is bovendien van oordeel dat het vierde middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. "In het verzoekschrift duidt de verzoekende partij noch een expliciete rechtsnorm aan, noch omschrijft zij een rechtsnorm die door de bestreden beslissing zou geschonden zijn geweest. Het verzoekschrift is slechts een opeenstapeling van feitelijke commentaar. Verzoekende partij mag het niet aan de Raad overlaten om uit die uiteenzetting een middel te distilleren (zie ondermeer: R.v.st., nr. 89.825, 27 september 2000; R.v.st., nr. 115.172, 29 januari 2003.) De Raad is van oordeel dat de aangehaalde uiteenzetting niet als middel kan worden aanzien. Het beroep ingesteld door verzoekende partij is derhalve onontvankelijk." (RVV arrest nr. 4480 dd. 04 december 2007 in de zaak RVV 14.264 II) "Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. Verzoekster heeft geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring aangevoerd." (RVV nr. 10.815, 30 augustus 2007) Het vierde middel is onontvankelijk, minstens niet gegrond."

2.25. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan "*humanitaire gronden*" (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA